

OSNOVNI SUD U PRIŠTINI**C. no. 301/08**

OSNOVNI SUD U PRIŠTINI, preko Euleksovog sudije Franciske Fišer, koja deluje po odluci Euleksovog sudije delegiranog od strane Predsednika Skupštine sudija Euleksa, od 26. decembra 2012., u parnici tužioca SR iz Prištine, Dardanija X , blok X, deo X, stan X, koga zastupa advokat SH iz Prištine protiv tuženika LJD iz Prištine, privremeno nastanjenog u Srbiji, koga zastupa advokat FŠ iz Prištine, VK, koju zastupa MP i MUP i zajednički zainteresovana strana NM iz Prištine, Dardanija X, deo X, stan X, koga zastupa advokat FŠ iz Prištine radi priznavanja prava na korišćenje i poništenje kupoprodajnog ugovora, delujući po službenoj dužnosti, nakon glavnog pretresa održanog 25. novembra 2013. donosi sledeću

PRESUDU**I.****Sledeći tužbeni zahtev:**

“usvaja se kao osnovan tužbeni zahtev tužioca SR iz Prištine i potvrđuje se da je rešenje o dodeli stana na korišćenje, broj 04, od 21. aprila 360-82/121 1998. zakonito, stoga se tužiocu priznaje pravo nosioca prava na korišćenje stana u smislu trajnog korišćenja i posedovanja stana koji se nalazi u Prištini, četvrt "Dardania" ulica X, blok X, lamela X, stan broj X, u ukupnoj površini od 60.83 kvadratnih metara (m2).

se odbacuje.

II.

Sledeći tužbeni zahtev:

Svi akti o davanju u zakup stana prvotuženom od strane trećetuženog, ugovor o privatizaciji, OV br. 955/99 od 21. maja 1999, i ugovor o kupoprodaji Ver. Br. 10835/2007 overeni u Opštinskom sudu u Prištini su ništavi i protivpravni.

Prvotuženiku se nalaže da preda tužiocu stan za dalje korišćenje i posed u periodu od 15 dana od dana donošenja ove presude, pod pretnjom prinudnog izvršenja.

Tuženici se obavezuju da na neograničen solidaran način tužiocu naknade troškove ovog spora u iznosu koji odredi sud. "

se odbija.

III.

Tužiocu SR se nalaže da plati iznos od 374,40 EUR u pogledu troškova postupka prvotuženom LjD, u roku od 15 dana nakon prijema ove odluke pod pretnjom prinudnog izvršenja.

Obrazloženje :

Tužilac je podneo tužbu Opštinskom sudu u Prištini 14. februara 2008. protiv tuženika tražeći da se usvoji njegov zahtev i da se potvrdi da je rešenje o dodeli stana na korišćenje, broj 04, od 21. aprila 360-82/121 1998 zakonito, i da se stoga tužiocu prizna pravo nosioca prava na korišćenje stana u smislu trajnog korišćenja i posedovanja stana koji se nalazi u Prištini, četvrt "Dardanija" ulica X, Blok X, deo X, stan broj X, ukupne površine 60,83 kvadratnih metara (m²).

Tužilac je takođe tražio da se ponište sva akta o davanju u zakup stana prvotuženom - kao protivpravna akta, i ugovor o otkupu (privatizacija) navedenog stana potpisanog između

prvog i drugog, odnosno trećetuženog ili bilo koji drugi eventualni ugovor koji se odnose na otuđenje ili kupoprodaju ovog spornog stana kao ništavi i protivpravni kao i da se naloži prvotuženom da preda tužiocu stan na dalje korišćenje i posed u roku od 15 dana od dana donošenja ove presude, pod pretnjom prinudnog izvršenja.

Tužilac navodi u svom zahtevu da mu je radni odnos prekinuto od strane MUP Republike Srbije 1990. godine. Ovo je urađeno u suprotnosti sa zakonom i na osnovu prevlasti politički motivisane i usled objektivnih okolnosti, pošto je bio rat na Kosovu, tužilac nije imao priliku i nije imao zakonsko pravo do sada da podnese tužbu nadležnom sudu za pokretanje ovog pitanja. Tužilac je naveo da mu je stan dat po pravnom odnosu radnog odnosa kod trećetuženog, a na osnovu rešenja o dodeli stana nr. 82/121 od 21. aprila 1988.

Kada je razrešen od strane postojećih vlasti Srbije u to vreme osnovanih na Kosovu i njegov radni odnos je prestao, obaveštenje br. 03/1-392/1 od 5. januara 1991. je poslato SIZ-u - samoupravna interesna zajednica za zapošljavanje, nakon čega nije bilo dozvoljeno da se potpiše i sklopi ugovor o korišćenju stana.

Nakon toga sporni stan je dat u zakup na neodređeno vreme prvotuženom, koji je kasnije potpisao ugovor o zakupu sa Javnim stambenim preduzećem u Prištini, zatim takođe i ugovor o otkupu i konačno ga je privatizovao.

Nakon rata na Kosovu tužilac i njegova uža porodica su ušli u stan koji su imali u fizičkom posedu i koristili ga.

Tužilac je takođe podneo zahtev HABITAT-u da mu se prizna pravo na korišćenje na osnovu UNMIK-ove Uredbe 2000/60. Direkcija za stambena i imovinska pitanja u Prištini je svojom odlukom i nalogom HPCC/REC/92/2007 od 26. marta 2007. u skladu sa odredbom člana 22.9 pomenute uredbe, odlučila da ovo sporno pitanje uputi lokalnom sudu na rešavanje da li strane u sporu imaju svoj pravni interes.

Tužilac je uveren da ugovor o otkupu stana zaključen između prvog i drugotuženog, odnosno trećetuženog ima karakteristike poništenog ugovora u skladu sa odredbama člana 103. tačka 1. Zakona o obligacionim odnosima.

U završnoj reči predstavnik tužioca je izmenio i precizirao tužbeni zahtev tražeći od suda da proglasi ugovor o privatizaciji, OV br. 955/99 od 21. maja 1999. i ugovor o kupoprodaji Ver. Br. 10835/2007 overen u Opštinskom sudu u Prištini kao ništavan i protivpravan.

Prvotuženi je odgovorio u svom odgovoru na tužbu podnetom 9. oktobra 2013. osporavajući tužbu i tužbeni zahtev u celosti navodeći da je predmet u pitanju *res iudicata*.

On je naveo da je u toku parnični postupak u Opštinskom sudu u Prištini u predmetu C br. 3139/04 po istom predmetu-potvrđivanje stanarskog prava, po tužbi tužioca SR.

Rešenjem od 23. januara 2007, sud je odbacio tužbu pošto je po tužbenom zahtevu već donesena odluka od strane Direkcije za stambena i imovinska pitanja u skladu sa odlukom HPCC/D/D102/3003 od 12. septembra 2003.

Pošto je prvotuženi prodao sporni stan NM iz Prištine, NM kao treća osoba je podneo podnesak u skladu sa članom 276 Zakona o parničnom postupku (u daljem tekstu: ZPP), kao zajednički zainteresovana strana na strani tuženog. On se takođe usprotivio tužbi u celosti.

Predstavnik drugog i trećetuženog na pripremnom ročištu održanom 18. novembra 2013. je uložio prigovor na tužbu zbog odsustva legitimacije. On je takođe naveo da postupak u Habitatu nije bio ispravan i pravedan i nije sproveden u skladu sa zakonom, jer Habitat se nije bavio valjanošću odluke Ministarstva unutrašnjih poslova kojom je tužilac otpušten sa posla.

U završnom govoru predstavnik drugog i trećetuženog je predložio sudu da poništi oba ugovora o otkupu i da vrati u posed nepokretnu imovinu MUP, kao pravnom i legitimnom vlasniku.

Rešenjem od 26. decembra 2012. koje je izdao potpredsednik Skupštine sudija Euleksa, predmet je preuzet u nadležnost sudija Euleksa i dodeljen je Euleksovom sudiji parničaru iz mobilne jedinice na nivou Osnovnog suda u skladu sa odredbama Zakona br 03/L-053 o nadležnostima, odabiru, dodeli predmeta Euleksovim sudijama i tužiocima na Kosovu.

Na predlog praničnih stranaka i u cilju utvrđivanja činjeničnog stanja, sud je izveo i pročitao sledeće dokaze:

- Odluka o dodeli stana na korišćenje br. 82/121 od 21. aprila 1988;
- Obaveštenje br. 03/1-392/1 od 5. januara 1991;
- fotokopija ugovora o pristupanju finansijskim sredstvima za izgradnju stana od 9. oktobra 1985,
- Odluka HPCC-a br. DS001392 i DS000787 od 28. septembra 2004,
- Odluka o ponovnom razmatranju zahteva HPCC br. DS001392 i DS000787 od 13. aprila 2007,
- Ispitivanje spisa predmeta C 3139/04 i rešenja opštinskog suda u Prištini br. C 3139/04 od 23. januara 2007;
- Kupoprodajni ugovor zaključen 12. septembra 2005. i overen u sudu pod VR. No 10835/2007 od 28. decembra 2007.

Predlog za saslušanje svedoka ŠA podnet od strane predstavnika drugog i trećetuženog je odbijen kao zakasneo na osnovu člana 428 stav 2, ZPP.

Ceneći svaki dokaz pojedinačno i u celini savesno i pažljivo u skladu sa članom 8 ZPP, sud dolazi do zaključka da se tužbeni zahtev ne može usvojiti.

Tokom dokaznog postupka utvrđeno je sledeće činjenično stanje.

Rešenjem o dodeli stana na korišćenje br. 82/121 od 21. aprila 1988. tužiocu je dodeljen stan koji se nalazi u Prištini, četvrt "Dardanija" Street X, blok X, lamela X, broj X, ukupne površine 60.83 kvadratnih metara (m²).

Nije sporno da ugovor o korišćenju nikada nije zaključen. Ova činjenica je takođe dokazana obaveštenjem br.03/1-392/1 od 5. januara 1991. koje je poslato je tzv. SIZ-u (samoupravna interesna zajednica za zapošljavanje) obaveštavajući ih da se ne mogu zaključiti ugovori o korišćenju stanova sa razrešenim radnicima u skladu sa odredbom člana 14. stav 4. Zakona o stambenim odnosima. U priloženom spisku zaposlenih i tužilac je naznačen pod tačkom 10.

Postoji neslaganje u broju i datumu odluke o dodeli stana na korišćenje. Odluka o dodeli stana podneta kao dokaz od strane tužioca ima broj 82/121 i datum 21. april 1988.

Na spisku zaposlenih u priloženom Obaveštenju br. 03/1-392/1 od 5. januara 1991. Je naveden drugačiji broj odluke (br. 360/88) i drugi datum (4. mart 1988).

Stranke nisu mogle da objasne pomenuto neslaganje; ipak sud je mišljenja da broj odluke i datum nisu presudni, jer nije sporno da je izdata Odluka o dodeli stana i da ugovor o korišćenju istog stana nikada nije zaključen, jer je radni odnos prekinut.

Kasnije je isti stan dodeljen prvotuženom koji je kroz proces privatizacije kupio stan, zaključio ugovor o otkupu koji je overen u Prvom Opštinskom sudu u Beogradu 21. maja 1999. Godine 2005. prvotuženi je prodao stan NM i zaključio ugovor 12. septembra 2005., koji je overen u Opštinskom sudu u Prištini dana 28 decembra 2007.

Tužilac kao i prvotuženi su podneli zahteve Direkciji za stambena i imovinska pitanja (u daljem tekstu: HPD) koji su zavedeni pod brojem DS001392 & DS000787. Tužilac je podneo zahtev kao tužilac A kategorije a prvotuženi kao tužilac C kategorije.

Overenom Odlukom br. DS001392 i DS000787 od 28. septembra 2004. i Nalogom br. HPCC/D/102/2003/A&C od 12. decembra 2003. Komisija za rešavanje stambenih i imovinskih zahteva (u daljem tekstu: HPCC) je odlučila u vezi sa gore navedenim zahtevima da se zahtevi tužioca A kategorije (tužilac SR u ovom parničnom postupku)

odbiju a da se tužiocu C kategorije (prvotuženi LjD u ovom parničnom postupku) da u posed sporna imovina.

Po zahtevu za ponovno razmatranje koju je podneo tužilac A kategorije (tužilac u ovom parničnom postupku) HPCC je izdao overenu Odluku o ponovnom razmatranju zahteva br. DS001392 i DS000787 od 13. aprila 2007. i nalog Br. HPCC/REC/92/2007 od 26. marta 2007.

Ovom odlukom je zahtev za ponovno razmatranje odobren, odluka Komisije br HPCC/D/102/2003/A&C je poništena i nova odluka je doneta kojom je zahtev A kategorije (zahtev podnet od strane tužioca) odbačen i za određivanje pravne pomoći, ako ona bude moguća, za tužioca A kategorije po primenjivom zakonu, kao rezultat navodno nepravilnog načina na koji je tražena imovina dodeljena tužiocu C kategorije, upućena je nadležnom lokalnom sudu. Istom odlukom tužiocu C kategorije (prvotuženi u ovom parničnom postupku) je data posed nad spornom imovinom.

Predstavnik drugog i trećetuženog na pripremnom ročištu je naveo da nemaju legitimaciju kao stranke u ovom građanskom sporu. Pošto je u svojoj završnoj reči izjavio da je imovina, sporni stan, u vlasništvu trećetuženog, sud je zaključio da su ispunjeni uslovi za njihovu pasivnu legitimaciju.

Na osnovu člana 160. stav 5. ZPP sud prvo naglašava da prema UNMIK-ovoj Uredbi br 1999/23 (u daljem tekstu: UNMIK/REG/1999/23) i UNMIK-ove Uredbe 2000/60 (u daljem tekstu: UNMIK/REG/2000/60) HPD I HPCC su imali mandat da procesuiraju i reše sve stambene i imovinske zahteve u vezi sa imovinskim pravima.

Shodno članu 2.1 UNMIK/REG/1999/23 HPCC ("Komisija") Komisija za stambena i imovinska potraživanja ("Komisija") je nezavisan organ Uprave koji razrešava privatne nekomercijalne sporove u vezi sa stambenom imovinom koje joj uputi Uprava, dok

Specijalni predstavnik Generalnog sekretara utvrdi da su lokalni sudovi u stanju da izvršavaju funkcije koje im poveri Komisija.

Osim toga u skladu sa članom 2.7 UNMIK/REG/1999/23 konačne odluke Komisije su obavezujuće i izvršne i nisu predmet preispitivanja bilo kojih drugih pravosudnih ili administrativnih organa na Kosovu.

Shodno članu 3.1 UNMIK/REG/2000/60 nikakav zahtev za povraćaj stambene imovine izgubljene između 23. marta 1989 i 24. marta 1999, zbog diskriminacije ne može da bude podnet sudu na Kosovu, osim u skladu sa UNMIK-ovom Uredbom br 1999/23 i ovom Uredbom.

Komisija može da uputi slučajeve koji nastaju u vezi sa nekim potraživanjem, a nisu u njenoj nadležnosti, nadležnom lokalnom sudu ili administrativnom organu ili tribunalu kao što je predviđeno u članu 22.1 UNMIK/REG/2000/60.

Takođe, u skladu sa članom 2.5 UNMIK/REG/1999/23 Komisija može da prenese specifične posebne delove takvih zahteva na lokalne sudove ili administrativne organe, ako presuđivanje tih odvojenih delova ne pokreće pitanja navedena u članu 1.2.

Sud utvrđuje da se gore navedena UNMIK-ova Uredba primenjuje u ovom građanskom sporu.

U izmenjenoj tužbi tužilac je zatražio od suda da potvrdi da je rešenje o dodeli stana na korišćenje, broj 04, od 21. 360-82/1 21. april 1998. zakonito, i stoga tužilac ima pravo da postane nosilac prava na stan u smislu korišćenja i trajnog posedovanja stana koji se nalazi u Prištini, četvrt "Dardanija" ulica X, blok X, lamela X, stan broj X, ukupne površine 60.83 kvadratnih metara (m²).

On je takođe zatražio da se ponište sva akta za davanje u zakup stana prvotuženom od strane trećetuženog - kao protivpravna akta, i takođe ugovor o privatizaciji, OV br.

955/99 od 21. maja 1999, i ugovor o kupoprodaji Ver. Br. 10835/2007 overen u Opštinskom sudu u Prištini.

Kada vrši provjere i odlučuje o ovako izmenjenom tužbenom zahtevu sud mora da naglasi dve kritične činjenice.

Prva je pitanje da li tužilac ima legitimaciju stranke u ovom građanskom postupku u pogledu drugog dela njegovog tužbenog zahteva.

Pošto je zahtev tužioca, kao tužioca A kategorije odbijen Odlukom o ponovnom razmatranju sud ne može da utvrdi tužioca kao "zainteresovanu stranu" u skladu sa članom 109. Zakona o obligacionim odnosima.

On može biti "zainteresovana osoba" ako dokaže da; u slučaju da se kupoprodaja proglaši nevažećom; on može ostvariti svoje pravo ili korist kako to predviđa zakon.

Tužilac zahteva od suda da poništi sve akte za davanje u zakup stana prvotuženom od strane trećetuženog - kao protivpravna akta, I takođe ugovor o privatizaciji, OV br. 955/99 od 21. maja 1999., i ugovor o kupoprodaji Ver. Br. 10835/2007 overen u Opštinskom sudu u Prištini. Po ovom zahtevu, ako on bude odobren, tužilac bi ostvario svoje pravo da se potvrdi da je on nosilac stanarskog prava na stan.

Ali sud mora da naglasi ponovo da je o ovom zahtevu da se potvrdi da je on nosilac stanarskog prava odlučeno i da je odbijen; da je o njemu odlučila i odbila ga Komisija za stambene i imovinske zahteve (HPCC) pomoću Odluke o Zahtevu za ponovnim razmatranjem br. HPCC/REC/92/2007 od 13. aprila 2007. izdatom od strane HPCC (u daljem tekstu: Odluka o ponovnom razmatranju).

I pošto shodno članu 2.7 UNMIK/REG/1999/23 konačne odluke Komisije su obavezujuće i izvršne i nisu predmet preispitivanja bilo kojeg suda, tužilac nije dokazao

da može dokazati svoje pravo ili ostvariti bilo koju drugu korist u slučaju da ugovor o otkupu bude proglašen nevažećim.

Drugo je pitanje da li je tužbeni zahtev podnet od strane tužioca u skladu sa Odlukom o ponovnom razmatranju.

Tužba tužioca koja je podnesena u HPCC bila je smatrana tužbom A kategorije, shodno članu 1.2 UNMIK/REG/1999/23 i članu 2.2 UNMIK/REG/2000/60.

Shodno članu 2.2 UNMIK/REG/2000/60 svaka osoba čija je imovinsko pravo bilo izgubljeno između 23. marta 1989. i 24. marta 1999. na osnovu diskriminacije, ima pravo na povraćaj u skladu sa važećom regulativom. Povraćaj može dobiti oblik povraćaja prava vlasništva ili nadoknade.

Tužilac A kategorije koji traži povraćaj vlasništva mora dokazati da:

- su on ili ona imali imovinsko pravo nad stambenom kućom ili stanom;
- je moguće povratiti imovinsko pravo;
- je pravo bilo ukinuto ili izgubljeno;
- se gubitak ili ukidanje dogodilo između 23. marta 1989 i 24. marta 1999; i
- gubitak ili ukidanje je bilo rezultat diskriminacije.

Smatra se da je tužilac dobio stanarsko pravo ako on ili ona:

- ima odluku koju je doneo nosilac prava na dodele, da mu/joj se dodeljuje stan
- je sklopio/sklopila važeći ugovor o korišćenju; i
- uselio/uselila u stan zakonito.

Odlukom o zahtevu za ponovno razmatranje br. HPCC/REC/92/2007/A&C od 13. aprila 2007. tužba A kategorije je odbačena i za određivanje pravne pomoći, ako ona bude moguća, da se tužilac A kategorije (u ovom slučaju tužioca) po primenjivom zakonu, kao rezultat navodno nepravilnog načina na koji je tražena imovina dodeljena tužiocu C kategorije (u ovom slučaju prvotuženom), uputi nadležnom lokalnom sudu.

Sud treba da naglasi činjenicu da je povraćaj stanarskog prava za društvene stanove koje je izgubljeno kao rezultat diskriminacije regulisan u članovima 3 i 4 UNMIK/REG/2000/60 koji specificuju da povraćaj za tužioca A kategorije može imati oblik povraćaja prava vlasništva- restituciju ili kao finansijsku nadoknadu.

Pošto je tužba tužioca za povraćaj prava vlasništva bila odbijena odlukom HPCC; a pomenuta odluka je konačna i ne podleže preispitivanju suda; prema pomenutim propisima UNMIK/REG/2000/60, tužilac može da zahteva samo finansijsku nadoknadu, ako su i svi ostali uslovi ispunjeni.

Predstavnik tužioca na glavnom pretresu je bio mišljenja da prvotuženi stekao HPCC odlukom (kao tužilac C) samo pravo na posedovanje a ne i pravo na korišćenja koje je sada predmet tužbenog zahteva tužioca.

Sud se ne slaže sa takvim zaključkom.

Shodno članu 1.2 (c) UNIMK/REG/1999/23 i članu 2.6 UNMIK/REG/2000/60 koji se čita sa definicijom prava svojine u članu 1 UNMIK/REG/2000/60 tužilac C kategorije koji traži nalog za povraćaj imovine mora da pokaže da je on ili ona:

- (a) imao pravo na imovinu, što je pravo vlasništva, zakonito posedovanje, pravo korišćenja ili stanarsko pravo na zahtevanu stambenu imovinu dana 24. mart 1999,
- (b) je izgubio posed nad svojom imovinom, i
- (c) I nije se dobrovoljno odrekao prava na imovinu.

Prema prethodno pomenutim odredabama može se zaključiti da je pravo na posedovanje povezano sa pravom korišćenja i da je prvotuženom dato pravo na posedovanje, jer je HPCC utvrdila da je on imao pravo korišćenja zahtevane stambene imovine.

A pošto su odluke koje je donela Komisija obavezujuće i ne mogu se preispitivati od strane suda, sud ne može odlučivati o pravu korišćenja odvojeno od prava na posedovanje kao što je traženo u ovom građanskom sporu.

Međutim, sud mora da naglasi da novi dokazi nisu predstavljeni u ovom građanskom sporu od strane tužioca, jer su već bili podneti u postupku pred HPCC u pogledu navodno nepravilnog načina na koji je predmetni stan dodeljen tužiocu C kategorije (u ovom slučaju prvotuženom).

Iz svega gore navedenog, sud je shodno propisima UNMIK/REG/2000/60 i UNMIK/REG/1999/23, specijalno shodno Članu 3 i 4 UNMIK/REG/2000/60, ocenio da u ovom predmetu, nisu ispunjeni pravni uslovi za usvajanje tužbe i odlučio kao što stoji u dispozitivu ove presude.

Sud je odbacio tužbu u delu gde tužilac zahteva od suda da utvrdi da je rešenje o dodeli stana na korišćenje, broj 04, 360-82/121 od 21. aprila 1998 zakonito, na osnovu čega je tužilac stekao pravo na korišćenje i ima pravo na stalno posedovanje predmetnog stana.

Ovaj deo zahteva je već presuđen od strane HPCC koji je dao posed nad stanom prvotuženom a pošto je sud već naveo konačne odluke HPCC su obavezujuće i izvršne i ne mogu biti preispitane od strane suda.

Ovakav zaključak je očigledan i iz presude Ustavnog suda Kosova donesene u predmetu br KI-104/10 od 23. aprila 2012.

Sud je odbio i drugi deo tužbe, kojim je tužilac zahtevao poništenje ugovora o privatizaciji OV br. 955/99 od 21. maja 1999. i ugovora o kupoprodaji Ver. Br. 10835/2007 overenog u Opštinskom sudu u Prištini.

Sud je zaključio da tužilac nije dao nikakve dokaze da su navedeni ugovori protivni obaveznim propisima, javnim poretkom ili pravičnim korišćenjem u skladu sa članom 103. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima. Pored toga sud ne može da pronađe tužioca kao zainteresovano lice u skladu sa članom 109. istog zakona.

Tužilac i prvotuženi su podneli zahtev za naknadu troškova postupka. Predstavnik drugog i trećetuženog nije tražio naknadu troškova.

Na osnovu člana 452. stav 1. ZPP sud je odlučio da tužilac treba da podmiri nastale troškove prvotuzženog.

Kod procene troškova shodno članu 453 stav 1 i 2 ZPP i Tarifama za nadoknadu i naknade troškova za rad advokata koji obavljaju sud je razmotrio sve okolnosti i odlučio da je zahtev koji je podneo predstavnik prvotuzženog u iznosu od 374,40 evra; 104 evra za sastavljanje odgovora na tužbu i 135,20 evra po svakom ročištu; osnovan.

Pravni lek:

Stranke mogu da podnesu žalbu protiv ove presude Žalbenom sudu preko Osnovnog suda u Prištini u roku od petnaest (15) dana od dana uručenja kopije ove presude strankama

Osnovni sud u Prištini

C. no. 301/08

25. novembar 2013.

Napisano na engleskom,
službenom jeziku

Predsedavajuća sutkinja
Franciska Fišer